

17-7-26

Senyoreta
Renei Canals.

Distinguida amiga.

He aprofit molt la seva carta.
Les "Tres peces" no es altre cosa que
aquella "Sonata" en Tres moviments
que vostè m'ha fet escoltar per pri-
mera vegada (paradoxa d'un
compositor de Sonata per a piano que
no sab tocar el piano).

Moltes vegades em recordo de
vostè i dels meus pares. Estic molt
ocupat -- però, així i tot, no
deixaré de pagar un moment el
dia que passant per la frontera tui-
si pinge minuts disponibles.

Un tant, els meus afectuosos
records. *M. Blancafort*

MANUEL BLANCAFORT

Senyors

ms. Remei Canals

Quatre mots per dir-li la meua immensa satisfacció i fins la meua felicitat (per què no s'ha d'ésser senzill i infeliç?) del mati d'avui.

Per força, per necessitat he hagut d'allunyar-me de la meua casa, entencent que en fer-ho complia un deure que està per damunt de tot: el deure envers els meus fillets.

Meu avui, tot d'una, em sento altra vegada ~~en~~ endinçat en el meu parat; en aquell temps en què cap missió concreta em reclamava i la meua vida podria ésser gairebé del tot dedicada a l'art. D'aquest retorn momentani; aquest repis aconfortador el dec a votè i l'agraïjo infinitament.

Ia sé que deuen mateix i'haurà esfumat la meua il·lusió d'avui. Aquí, a la mateixa taula on escric tornare a la lleuïta afermada per la vida. Però, ara encara no es deu i els bons moments s'han de expressar, que no passen pas tant sovint.

Li dic sense cap exageració que, de tots
els concerts en què he vist el meu nom
al programa, cap com el de vostè m'inter-
tensava i en cap altre havia experi-
mentat una satisfacció tant completa com
a l'escollar els quatre fragments del "Parc
d'atraccions" totats per vostè, de manera
tant intel·ligent i tant ajustada a
la meua manera de sentir-los.

I això - es clar! - em porta un desig
vivíssim de sentir-li altres obres meves
que ni jo mateix he pogut escoltar encara,
després d'haver d'haver-les escrit. És ben
trist l'haver d'arxivar les pròpies obres
sense haver-les pogut sentir!

Però ara, havent descobert les mans
que poden suplir l'ineptitud de les meves,
interpretant els meus quaderns de la
mateixa manera que jo ho faria --- si
en sapigués! --- estic ple d'alegria i d'im-
pacència, com una criatura que espera
el dia dels Reis.

m'atreveix a enviar-li manuscrits i
no em sabria estar de mantenir la il·lusió
de que arribaria el dia que vostè estrenarà
la meua "Sonata" i la "Segona Pastoral" i
"American Souvenir" i els "Nocturns".
O! Quanta feina! Però, ja li dic

MANUEL BLANCAFORT

que en aquests moments vull expressar la fantasia; bé però que tornaria la realitat!

D'una manera especial m'interessa sentir-li tocar el "voturn II" que, com ja li vaig dir, és una pàgina que estimo per damunt de tot el que he escrit. I precisament per què l'estimo tant, aquest voturn, el vaig dedicar a voste.

No puc m'cal que m'allargui més. Tal com li he promès vindré a casa seva un dia d'aquesta setmana. Mentrestant ubi els meus records, que són també pel seu pare i dels seus familiars. I la meua felicitació pel seu èxit personal, que jo ja preveia amb tot el coneixement de causa.

Amb tota admiració i amistat, seu af

Manuel Blancafort

7156

Estimada Maria

10-9-69

Anant i venint de La Farroja se m'ha donat extraviat la terra curta. Ara la trobo i t'escriu.

Ha aprofitat una molt bona ocasió d'eternitzar des de Llavors, amb les notícies que em dones del llibre. Per ara se'ne parla d'en Lluís, d'en Frederic i de mi, però suposo que parlarem d'algú més, p. e. d'en Tòlra, per dir-ne un. ~~Et~~ Les teves activitats musicals, començades a la joventut i mai interrompudes; els teus viatges com a pianista; les tasques de Ars Nova i finalment el Concurs M.C. t'han portat a relacionar-te amb molta gent i teus moltes coses per explicar. I per tornar, has tingut al costat un Rosend (tan fi que no se li escapa res) que t'ha vingut ajudant a observar i recordar. - Ell ja té un llibre al carrer que m'ha fet passar hores molt bones aprofitant estiu, els dies que he estat a La Farroja. Després el que escriu en Rosend és una prata i confortable, com menjar pan de llet fana: entens-ens, menjar una cosa que t'agrada! Acisament, fa poc va venir-me a les mans el

R1216

Les llibres "Lentament i pausatje" i llegint el
problema pensava: idees selectes i lliços de prosa
catalana, pura, transparent. Però per alguns
èrbets de crític.

Tornem al llibre teu. Espero que llegint-lo m'ho
passarà tan bé com aquella tarda amb vosaltres,
jasant a preguntes i respostes amb el magnetofon
enfegat.

Des de mig juliol hem anat a fer fins de set-
mana a la farriga: ara va el darrer i el
dia 15 ja ~~tot~~ i'haurà acabat aquest enorme be-
nèfici de sentir-me al meu poble i respirar
els vells carrers.

Esperaré que tropi el telèfon i ens pararem
d'acord. Gràcies per tot i una abraçada
del vostre fidel

m. Blauafrà

13-11-66

Av. República Argentina, 222, 1.º, 1.ª
T. 247 29 28 - BARCELONA-6

maria:

Vaif estar molt content en rebre la teua carta. Em dius que
va aprendre-te aquella nota que vaif dictar al pobre p. Bert-Camín.
T'ho faixo per m'ho hepis dit.

Després em dius que hauria de tota'r del meu i'tolament
voluntari i aportar, encara, alguna contribució a la tasca que,
entre tots, hem ^{de} portar-nos per envoltar la nostra Terra.
El meu i'tolament no es voluntari: per dissort, es forçat.
For a la setantena volta i la meiquina s'ha fet vella. He
treballat molt, a la vida, i encara he d'anar treballant...
mentres no trobi la trifa. Ha arribat d'encetar-me la feua
la necessitat de fer quatre repades al trajecte Barcelona - Cornellà
amb una cotxe que, naturalment, he de conduir jo mateix. No
més faltava això! Hauré de s'imitar i anar a la t'edificació
noua al març.

Estic cansat de consultes, anàlisis, radiografies. Cada especialista
hi diu la seva, coincidint, però, en això ja no faia resistència
per una vida tan ocupada. Provenir, doncs, de cartar movi-
ments: de desconnexar i, si es possible, sortir a donar un tour
a peu per aquesta perifèria on he pogut trobar, encara, algun
carril silenciós i un aire de bon respirar.

Es va presentar la febre de molts dies i vaif trobar la carta.
Prosserixo per dir-te que, malgrat tot, no deixo de fer de pie
un sup. ferixes. Sense per rió no hi puc estar i em per la unió

se'n vaix reclamant - me a totes hores, de consens de "l'altra feina" tre-
ballant en missió. Això em minella una mica la balança. En he
dedicat, fa anys, a revisar el meu catàleg i he fet moltes versions
noves i definitives (he de dir per peu de temps i jo passarem de-
pressa). En tinc de projectes! El mal és que moltes coses ja
no confio en poder-les sentir. Però ja estarai fets... i potser
alguns dia... ahir... - Jo no puc, ara, mantenir relacions i
contactes amb els que podrien portar un programa alguna cosa
nova.

El que em dol en gran manera és no tenir diva de
piano. cont, i especialment no'hauria aplegat gravar el
Concert Ibèric (en la nova versió) que em sembla ^{que} seria molt
ben rebut. Ara he portat al concurs de l'Ajuntament el
"Rapsòdia catalana" per a violoncel i oboe. Ja té 13 anys
d'edat. Va passar-ne dos en mans d'interim, però amb tot
el que ha passat a la Municipal ha tornat vers el meu
armari.

Entre les coses que he fet hi ha la cursa sobre la poesia "l'infinit"
d'un Rosent (que tan m'agrada!). ~~Entre~~ les línies melòdiques que
qu'eren bones però calia ajustar el conjunt a una forma concreta
i correcta. Ja que hi hem hagut aquestes cartes, en emic la cursa
perquè em difereix que en pensen. Lamentos que la part de piano
no sigui de lectura fàcil, però sense necessitat d'extenuar-la
a fons, minories com són l'an i l'altra ja capturen el contingut.

I res més, de moment. Es a dir, felicitar-te, Rosent, per l'article
sobre el Rolant Manuel. Les devot lector teu: la teua feina
a Restins sempre es plena de satisfaccions: fa molta feina que
sense pensar-te de pontifical i tot vint, vint, en dies de veritat!

Memòria: Rosent, una abraçada
Manuel

Maria, Perdoni aquest manuscrit
que amb poca feines s'entén. Si
esperis a posar-lo en net no el
sentirien mai més.

Qui dia marxem? Típico per
en previndrà.

Seu afu amic

W. G. W.

20/7/42

la Savina, 17 abril 1971

I

marir, de tota la vida! Em va agra-
dar molt obre la teva carta d'Ànyes, però
ella, pobreta, s'ha estat fent via... perquè
li han fantes noves a la vida! Ara li ha
arribat el moment: provaré d'escriure
quatre ratlles: si no en puc fer més de
quatre, però si en disposo en en arribem a
quatre centes! Pensa que la meua vida ha
arribat a ser un calaix de sastre, un poli-
màtic, i així que busques una cosa t'en
sorten deu, però no ^{pot} en busques. Em vull
concentrar en una idea i en disperso per
totes les tangents. He arribat a ser l'home
que ~~no~~ no voldria: jo era totat i posat: tot
al seu lloc i un camí traçat; ara, un
desfocell! Però no li ha reuñit: aquell jo
està lligat de peus i mans i el que t'escriu
seu t'atira jo, que per força he de ballar al
tò que toquen les hores del campament, perquè
el rellotje de diestra meu no té corda. Em
dixen, m'heu dit vortres dos moltes vegades
que he fet malament de retirar-me tant i
de tancar-me en un isolament absurd. A
l'acusació responc que no hi tal cosa: es molt
diferent tancar-se o que "et tanquin". A la
presó ningú té ganes d'anar-hi i el qui
s'hi trova només pensa en sortir-ne. Així
es exactament el que em passa a mi: voldria

rompre les cadenes perquè a fora cent vears em
criden: als meus 74 encara sento a dintre
la bullida d'objeccions urgents, indeclinables:
revistions de partitures, mise-en-point defi-
nitiva d'obres (mes esparte, obretes) seguint una
serie d'autocrisis qu'he anat fent els darrens
anys. La meua musica, encara que resulti
inactual, jo me la tinc i voldria acabar
de posar-la a un punt de simplificacio molt
distant d'allà on son les elaboracions sovres
d'ara. D'altre banda tinc un index extens
de records, anecdotas, etc. de tota la vida. Hi
~~est~~ he treballat bastant, però passa que tot
això vessa i les coses que vessen es perden.
manes coses. No en faré cap! El parbuix al
calaix de rastre u mana fora i la meua
capacitat ha minvat molt.

mi'aparden les vostres notícies d'hueys: per
uns quants anys va ser un llor d'esplai
per l'Helena i per mi: ara us toca a vosaltres
i m'alegra de veure que aneu a reposar-hi
d'unes activitats que us han portat tant d'èxit.
Apart aquesta enorme volada del Concurs M.C.
vull referir-me també als vostres llibres.
Esper la segona part de les teves memòries,
Rosent! Joan al vostre Beethoven,
potser, Rosent, una mica mana rígoros
en la "desmitificació": es clar que la
veritat no admet mitges tintes, però també
es cost que fa pena el despost de les ornatu-
res quan s'els es va per terra el mite dels
Reis. Els temps d'ara van amb la courifera

veia pre si arribava als tres quarts de setle
tot allò ja hauria passat i em trobaria
en situació de poder dedicar-me a "l'altre".
D'apri veí aquella bullita de coses programades
que abans et deia! Però per ara el rellotje
marca l'hora, inexorable, i hagi dormit
sis hores o quatre - (a i final!) pens a tornar
i a tornar-hi.

Barcelona 24. Aquesta vegada varem tornar a
Barcelona el diumenge, perquè no em trobaré bé.
La ràdio va arropar-nos aquell après: la primera
vegada d'aquest estiu que em trovo amb la dona i sense
cap dels joves en plena ruta, pel nuig de llamps i
fons i pedregada. Tot això es massa i em trovo
enormament decebut. I et vas enterar que
al Teatre Real van estrenar l'obra que vas fer
per encàrrec de RTV? Apri, a Barcelona, no
vas veure cap diari ni revista que en parlés.
També vas tenir l'estrena d'una petita exposi-
ció de Nadal, premiada en un concurs de S. Llorens de
moures. Et va ser un dia molt feliç, passant alla-
parant, la dona i jo, pel Parlament de la disputa
crí de Lleida en el col·loqui oficial i diversos, foto-
ràdio, etc. No saps el que varem disfrutar. És
la ~~de~~ última cosa que he escrit i l'opus claudat
va interpretar-la molt bé. Em va sorprendre que
a ~~a~~ ningú dels del jurat de l'ocorregué que jo
era l'autor: ni ho va explicar en Vallès-Barça:
ho devia trobar massa jove!

I apri i acaba aquesta carta - impromptu, que
va plena del meu afecte i tramat, també, uns
cordials salutaris de la Helena.

Roscut, Maria, que t'infusen bon vent i
una bona abraçada.

Manuel

de "desacralitzar", però si s'arriba a tot-
metre tot a les ciències i les tècniques
arabarems ofegant-nos per falta d'un cap
de corda que ens faci d'apafador per suar.
I aquests paus de corda i no son, tal ve-
da, a celles coses que mai acabaran de
ser ben definides? i com s'ho farà l'humana-
ritat ni no creixerem cap per lligar?
I els poetes? Tu no hauries pogut escriu-
re a quell "Infinit" que m'apava tant.

Reflexions. Han passat tres dies: la dona i jo anem
i venim a ritme de fuig de setmana. Aquí,
a La Farga, no tinc un racó amb una taula
i silenci. D'altra banda se escau del cotxe i
entre uns i altres m'he de fer un tip de ki'lome-
trar i aparcar, que a la meua edat em dona
una gran excitació nerviosa. (Als tornis de
"pesadilla" sempre hi surten les complicacions del
cotxe). Els nervis revolucionen la magis-
tria dispositiva i he d'acudir a unes medici-
nes que em deixen aplanat. A tota hora dormi-
ria. Això passa entre i la veru i'fa u la
causa que no em deixa anar a concerts ni
enlloc. — Ara va saber molta gent allò del
concert: vaig quedar com l'home de la selva.
Ni tan sols unes paraules d'excusa: be', es que
encara pensava que hi arribaria a treure el cap.
Però, no — — — fuit que ja sabia que no renyir-
iem: ni que volguéssim no podríem renyir!
— I allò de la pressió, que? — Doncs ja t'he dit:
tota la vida he estat moribund pels lligams
familiars, que refereixen temps i diners: molt
temps... i molts diners!! Tot això ho havia
de fer i vaig preuar complir, però jo

El 7. Mañana no té' formi-
bilitat de dedicar una
estona a la missió

MANUEL BLANCAFORT DE ROSSELLÓ

Heu parlat amb el Sr. Roselló
fins a les 12 hores de la tarda.

COMP. SEGUROS VIDA

*Heu parlat del projecte
d'audició amb alguns variants.*

OFICINAS:

DOMICILI:

RBLA. CATALUÑA, 10 - TELÉF. 16626

TELÉF. 79740

R1216

Li explicaré el di-
meeres si puc fer una
escapada (que hinc
proues faves de per-la)

Seu afon

~~Humafon~~

21/2/42

Lamentó que avui no podria
passar una estona fent llarg
a casa seva. A les 5 hores
cap a S. Agust, de manera
MANUEL BLANCAFORT DE ROSSELLÓ

JEFE ZONA PRODUCCIÓN LA "SUD AMÉRICA"

COMP. SEGUROS VIDA

Que, si pic, passaria tota-
ment un moment a
primera hora

OFICINAS:

DOMICILIO:

RBLA. CATALUÑA, 10 - TELÉF. 16626

TELÉF. 79740

R1216

11/7/42

1216
amb el F. Masana (que acaba
d'arribar) hem pudut que
el proper dimarts, a les
11, ens veurem a casa meua,

MANUEL BLANCAFORT DE ROSSELLÓ

sempre suposant que per la
part de vostè no hi hagi cap
inconvenient. Si no ubo, doncs,
avis en contra, quedem aixís, oi?

SAGRADO CORAZÓN, 9

TELÉF. 79740

(SARRIÀ) BARCELONA

seu afectuosament M. B. 29/4/42

la família, 17 abril 1971 I

maria, de tota la vida! Em va agra-
dar molt rebre la teva carta d'Aranyó, però
ella, pobreta, s'ha estat fent via -- perquè
hi han tantes noves a la vida! Ara li ha
arribat el moment: provaré d'escriure
quatre ratlles: si no en puc fer més de
quatre, però si en disposaré uns en arribem a
quatre centes! Pasa que la meua vida ha
arribat a ser un calaix de sastre, un feli-
maties, i així que busques una cosa t'en
surten deu, però no ^{prof} la que busques. Em vull
concentrar en una idea i un disperso per
totes les tangents. He arribat a ser l'home
que ~~se~~ no voluria: jo era tocat i posat: tot
al seu lloc i un cansat trègat; ara, un
desfalleit! Però no li ha reuñit: aquell jo
està trègat de peus i mans i el que t'escriu
se t'atira jo, que per força he de ballar al
tò que toquen les hores del campassar, perquè
el rellotje de dintra meu no té corda. Em
dixen m'heu dit voratres dos moltes vegades
que he fet malament de retirar-me tant i
de tancar-me en un isolament absurd. A
l'acusació responc que no hi tal cosa: es molt
diferent tancar-se o que "et tanquin". A la
presó ningú té ganes d'anar-hi i el qui
s'hi t'ova no n'és pensa en sortir-ne. Això
es exactament el que em passa a mi: voldria

rompre les catenes per que a fora cent vens em
criden: als meus 74 encara sento a dintre
la bulleïda d'objectius urgents, ineluctables:
revisions de partitures, mise-au-point defi-
nitiva d'obres (mes escaets, obretes) seguint una
serie d'anotacions que he anat fent els darrers
anys. La meua musica, encara que resulti
inactual, jo me la tinc i voldria acabar
de posar-la a un punt de simplificacio molt
distant d'allà on son les elaboracions sovres
d'ara. D'altre banda tinc un index extens
de records, anecdotas, etc. de tota la vida. Hi
~~ha~~ he treballat bastant, però passa que tot
això vessa i les coses que vessen es perden.
manes coses. No en faré cap! El farbuix al
calaix de sastre es massa gros i la meua
capacitat ha minvat molt.

mi'graden les vostres notícies d'Arenys: per
més quantes anys va ser un lloc d'esplai
per l'Helena i per mi: ara us torn a vosaltres
i m'alegro de veure que aneu a reposar-hi
d'unes activitats que us han portat tants èxits.
Apart aquesta enorme volada del Concurs M.C.
vull referir-me també als vostres llibres.
Esper la segona part de les teves memòries,
Romant! Joan al vostre Beethoven,
Potter, Romant, una mica massa reforç
en la "desmitificació": es clar que la
veritat no admet mitges tintes, però també
es cert que fa pena el llegir de les oratun-
res jaus i'els es va per terra el mite dels
Reis. Els temps d'ara van amb la cursifera "

de "desacralitzar", però si s'arriba a tot-
metre tot a les circumstàncies i les tècniques
arabament ofegant-nos per falta d'un cap
de vida que ens faci d'apagador per curar.
I aquesto pams de vida i no son, tal vege-
da, aquelles coses que mai acabaran de
ser ben definides? i com s'ho faria l'humana-
ritat ni no creixerim cap per lligar?
I els poemes? Ja no hauries pogut escriu-
re a quell "Infinit" que m'agrada tant,

Reprens. Han passat tres dies: la dona i jo anem
i venim a ritme de fons de setmana. Aquí,
a La Farga, no tinc un racó amb una taula
i d'encà. D'altra banda se escaia del cotxe i
entre uns i altres m'he de fer un tip de ki'lome-
trar i aparcar, que a la meua edat em dona
una gran excitació nerviosa. (Als somnis de
"pesadilla" sempre hi surten les complicacions del
cotxe). Els nervis revolucionen la majoria-
ria disjuntiva i he d'acudir a unes medeci-
nes que em deixen aplegant. A tottura dormi-
ria. Això passa estiu i hivern i fa a la
causa que no em deixa anar a concerts ni
enlloc. - Ara va saber molta gent allò del
concert: vaig quedar com l'home de la selva.
Ni tan sols unes paraules d'excusa: be, es que
encara pensava que hi aniria a treure el cap.
Però, no - - - fent que ja sabia que no renun-
ciem: ni que volguéssim no podríem renun-
ciar!
- I allò de la presó, que? - Doncs ja t'he dit:
tota la vida he estat encadenat pels lligams
familiaris que repereixen temps i diners: molt
temps... i molts diners!! Tot això ho havia
de fer i vaig pensar enmplir, però jo

oies que si arribava als tres quarts de setple
 tot allò ja hauria passat i em trovaria
 en situació de poder dedicar-me a "lo altre".
 D'aptes veí aquella bullita de coses programades
 que abans et deia! Però per ara el rellotje
 marca l'hora, inexorable, i hagi dormit
 sis hores o quatre - (si i'fual!) pens a tornar
 i a tornar-hi.

Barcelona 24. Aquesta vegada varem tornar a
 Barcelona el diumenge, perquè em trobaré bé.
 La vigília va arrossegar-me aquell afnat: la primera
 vegada d'aquest estiu que em trovo amb la dona i sense
 cap dels joves en plena ruta, pel mig de l'ampys!
 Fins i pedregada. Tot això es massa i em trovo
 immensament deceït. Et vas entrar que
 al Teatre Real van estrenar l'obra en vaig fer
 per encarnar de RTV? Apri, a Barcelona, no
 vaig veure cap diari ni revista que en parlés.
 També vaig tenir l'estrena d'una petita càrrega
 de Nadal, premiada en un concurs de Llocus de
 mousses. Va ser un dia molt feliç, passant alla
 passejats, la dona i jo, pel Rensink en la disputa
 cas de Lleida en el col·loqui oficial i discurs, foto,
 radio, etc. No saps el que varem disfrutar. És
 la ~~de~~ última cosa que he escrit i l'opuscle d'edat
 va interpretar-la molt bé. Em va sorprendre que
 a ningú dels del jurat se li ocorregués que jo
 era l'autor: ni ho va explicar en Vallribera:
 ho devia trobar massa jove!

I apri i acabo aquesta carta - impromptu, que
 va plena del meu afete i tristat, també, uns
 cordials salutaris de la Helena.

Rosent, Maria, que hui fues bon viatge
 i una bona abraçada.

manuel